

sihasist wenda, woodis maas olema. „Oh Jumal, fui tema ometigi mitte furnud ei oleks, mitte just meie aia ääres ära furnud ei oleks!“ öhkas tema. Emil ei olnud tänine sõna lausunud. Tema oli ainult oma naesele förwa fosistanud: „Hoiat pois eemal.“

„Siis oli tema sulase abiga Ernsti kastusud tema ümbert ära wötnud, oli tema kohmetanud liikmeid kätega ja harjaga õerunud. — Kes teab fui fana tema õues maas olnud? Juuessed oliwad werega kottu külmetanud. Oh, kuida Emil soledust tunnis, oma wenda nähes! Ja tema oleks tahtnud omad förvad finni toppida, et mitte issa ja issa jälle läsimust ei oleks tuulnud: „Kus on Sinu wend?“ Sest soledus ei lassnud teda ütlesda: „Siin tema on.“ — — Ja tema soowis, et öö tema filmade ees oleks, et mitte ei näeks, mis aastate käigus tema wennast saanud oli. — Siin, sellessamas famris oli tema enne oma wennaga maganud, fui uemad mõlemad veel lapsed oliwad. Qui Ernst oma isa-majast läks, siis oli tema üks noor, rõõmus seitselflane olnud, nüüd oli tema siin maas, üks ferjaja — ja külm — ja tarretanud — ja wahest eht juba furnud! — Nüüd näris sib'e kajetsemine wenna südames, nüüd wast sai Emil aru, et tema mitte teinud ei olnud, kuida ühe kriistliku wenna lohus oli, — aga nüüd oli

see tööt hiljaks jäänud, — wend oli furnud. — — järeltu kostis tema körwus, just nagu algabs viimane lohus trompeti healega ja posuna föлага; ja funa tema issa jälle wenna liikmeid õerus, joostis liikumata seha peast weri üle tema käte, mida tema jälestusega ära pühkis. — —

Tua uts oli lahti läinud, ilma et tema seda märkas. — Seal istus weile Karl laua ääres ja torratas selge healega: „Siis kippus Rain oma wenna Abeli peale, ja tappis teda ära. Ja Jehovah ütles Raini vasta: Kus on sinu wend Abel? ja tema ütles: Mina ei tea; olen mina oma wenna hoidja? Ja tema ütles: Mis sinu oled teinud? Sinu wenna were heal sisendab minu poole maa peast. Aga nüüd, ära neetud oled sina — —“

Seda ei wöinud Emil enam wälja kannatada, tema jooffis famrist wälja, lõi tua utsje finni ja kiskus foja utsje lahti, tema pidi wärsses öhkus hingel tömmama. Külm leitas tema nüü sisse ja tuul puistas tema ümber, aga sellest tema ei hoosinud. Tema wahtis särava tähtede poole ja hüüdis wärisetes: „Oh Jumal halasta, ära lasa teda mitte furnud olla!“ — —

Emil Weidner oli ennast laua aega Jumalast eemal hoidnud, nüüd piigistas kole hirm üht palwe-kisa wälja. — Tema ei wöinud selle peale